

N:o 98.

Kungl. Maj:ts nådiga proposition till Riksdagen med förslag till understöd m. m. åt vaktkonstapeln vid tvångsarbetsanstalten i Karlskrona J. A. Nilsson för honom genom olycksfall i tjänsten tillskyndad skada; gifven Stockholms slott den 8 mars 1907.

Med åberopande af bilagda utdrag af statsrådsprotokollet vill Kungl. Maj:t härmed föreslå Riksdagen medgifva, att till vaktkonstapeln vid tvångsarbetsanstalten i Karlskrona Johan August Nilsson må, såsom ersättning för honom genom olycksfall i tjänsten tillskyndad skada, af fångvårdsmedel utbetalas dels för en gång 112 kronor 87 öre dels ock från och med år 1907 en årlig lifränta af 60 kronor.

Kungl. Maj:t förblifver Riksdagen med all kungl. nåd och ynnest städse välbevågen.

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres sjukdom:

GUSTAF.

Albert Petersson.

Utdrag af protokollet öfver justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 8 mars 1907.

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern LINDMAN,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena TROLLE,
Statsråden: TINGSTEN,
ALBERT PETERSSON,
ALFRED PETERSSON,
HEDERSTIERNA,
DYRSSEN,
HAMMARSKJÖLD,
ROOS,
JUHLIN,
SWARTZ.

Chefen för justitiedepartementet, statsrådet Albert Petersson anmälde fängvårdsstyrelsens underdåniga skrifvelse den 2 januari 1907 angående understöd m. m. åt vaktkonstapeln vid tvångsarbetsanstalten i Karlskrona Johan August Nilsson för honom genom olycksfall i tjänsten tillskyndad skada. Härom anförde föredraganden följande:

»Under tjänstgöring den 25 april 1906 i anstaltens stengård, där fångarna sysselsattes med gatstenshuggning, träffades Nilsson i vänstra ögat af kringflygande stenskärfvor.

På grund af uppkommen varbildning i ögat kunde Nilsson ej skötas i eget hem, utan vårdades å Karlskrona länslasarett från och med den 2 till och med den 31 juli samt behandlades därstädes polikliniskt från och med den 1 till och med den 26 augusti 1906.

Enligt intyg af legitimerade läkaren Vict. L. Lundberg uppstod af skadan svårartad hornhinneinflammation, som medfört kvarstående men för framtiden genom en hornhinnefläck, hvilken väsentligen förtagit synskärpan och ej kommer att försvinna, hvadan Nilssons arbets- och förvärfsförmåga är för all framtid nedsatt.

Efter olycksfallet har Nilsson varit under tre månader och en dag förhindrad att förrätta sin tjänst.

Nilsson, som är född den 28 december 1861, har 7 barn, däraf 5 i åldern 2 till 14 år.

Enligt hvad anstaltens direktör intygat, har Nilsson, som icke är kunnig i något annat yrke än stenhuggning, alltsedan olyckshändelsen varit urståndsatt att utom tjänsten bereda sig och sin stora familj någon extra inkomst.

Såsom ersättning för ifrågavarande skada har Nilsson begärt dels godtgörelse för läkarlön och annan kostnad 55 kronor (rätteligen 54 kronor 50 öre), hvaraf enligt företedda räkningar åtgått i sjukvårdsafgift 14 kronor 50 öre samt läkarhonorar 25 kronor, ersättning för sveda och värk 100 kronor samt för hinder och brist i näring genom förlorade tjänstgöringspenningar 58 kronor 37 öre, eller i ett för allt 213 kronor 37 öre, dels ock för stadigvarande men för framtiden en årlig skadeersättning af 50 kronor eller däremot svarande kapital. Nilsson har härvid framhållit, att han befinner sig i synnerligen knappa omständigheter såsom försörjare af en talrik familj, hvadan hans förlust nu och för framtiden är mycket kännbar.

För närmare bedömande af föreliggande ärende har fångvårdsstyrelsen till jämförelse erinrat om ett af 1906 års riksdag behandladt liknande fall. I fråga om två vid postkontoret i Stockholm anställda extra postbetjante, Johan Gottfrid Sundvall och Jakob Bernhard Åsbrink, hvilka i följd af olycksfall under tjänstgöring i maj månad 1905 fått sin arbetsförmåga nedsatt, gjorde nämligen Kungl. Maj:t framställning till Riksdagen om årligt understöd. Därvid upplystes, att nämnda två betjante åtnjutit läkarvård och medikamenter på postverkets bekostnad äfvensom full aflöning äfven för den tid, hvarunder de varit af sina vid olyckshändelsen lidna skador urståndsatta att tjänstgöra. De hade sedermera kunnat återgå till tjänstgöring och voro sålunda fortfarande bibehållna vid sin utkomst i verkets tjänst, men det ansågs, att postverkets ersättningsskyldighet borde

sträcka sig något längre, så att de af olyckan drabbade i någon mån godtgjordes för iråkad oförmögenhet att vid sidan af sin postanställning genom arbete i enskild tjänst förskaffa sig en välbehöflig tillökning i årsinkomst. I enlighet med Kungl. Maj:ts framställning tillerkände Riksdagen nämnda postbetjänte understöd å postverkets pensionsstat, Sundvall med 135 kronor och Åsbrink med 45 kronor om året, räknadt från och med år 1906.

På grund af detta Riksdagens beslut, hvarvid hänsyn tagits jämväl till den ersättningssökandes oförmögenhet för framtiden att vid sidan af sin anställning i det allmännas tjänst genom enskildt arbete bereda sig ökad inkomst, har fängvårdsstyrelsen, med vitsordande att de tjänstgöringspenningar, som Nilsson i följd af olycksfallet måst afstå, uppgått till det af honom uppgifna belopp 58 kronor 37 öre, samt med öfverlämnande till Kungl. Maj:ts pröfning, huruvida icke någon ersättning för sveda och värk må kunna Nilsson tillgodokomma, hemställt, att Nilsson måtte af fängvårdsmedel tillerkännas godtgörelse med uppgifna belopp för sina direkta utgifter och för förlorade tjänstgöringspenningar samt för framtiden beredas ett understöd af 50 kronor om året, räknadt från och med år 1907.

Riksförsäkringsanstalten har i afgifvet yttrande erinrat att, därest bestämmelserna i lagen den 5 juli 1901 angående ersättning för skada till följd af olycksfall i arbete skolat i förevarande fall tillämpas, Nilsson icke varit berättigad till särskild ersättning för sjukvårdskostnader och läkarhonorar eller för sveda och värk, men att Nilsson under enahanda förutsättning bort anses berättigad dels till sjukhjälp med en krona om dagen för tiden från och med sextioförsta dagen efter olycksfallet till den dag han kunnat återinträda i tjänstgöring, dels ock till en efter en invaliditetsgrad af 20 % till 60 kronor beräknad årlig lifränta att utgå från och med dagen näst efter den, då sjukhjälpersättningen upphört.

Utå infor dradt utlåtande har statskontoret, med erinran att understödsbeloppen till de båda postbetjänte bestämts i enlighet med de i lagen den 5 juli 1901 upptagna grunder, såsom sin mening uttalat, att i öfverensstämmelse med Riksdagens beslut år 1906 åt Nilsson torde böra beredas ersättning såväl för hvad han visat sig hafva utgifvit i läkarlön och för öfriga af skadan orsakade kostnader med tillhoppa 54 kronor 50 öre som ock för mistade tjänstgöringspenningar 58 kronor 37 öre, äfvensom att Nilsson torde tillförsäkras en årlig lifränta från och med år 1907 till belopp, som, enligt den af riksförsäkringsanstalten lämnade upplysning, torde böra bestämmas till 60 kronor. Däremot har statskontoret ansett Nilssons anspråk på särskild ersättning för sveda och värk ej vara förtjänt af bifall.

På grund af hvad sålunda förekommit hemställer jag i underdånighet, att Kungl. Maj:t täcktes föreslå Riksdagen medgifva, att till Nilsson må såsom ersättning för omförmälda skada af fångvårdsmedel utbetalas dels för en gång 112 kronor 87 öre dels ock från och med år 1907 en årlig lifränta af 60 kronor.»

Till denna af statsrådets öfriga ledamöter biträdda hemställan täcktes Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten lämna bifall; och skulle proposition till Riksdagen aflåtas af den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet
Lennart Berglöf.
